

ΦΡΑΝΤΣ ΧΕΡΤΣΕΚ: "Η ΜΠΛΕ ΑΛΕΠΟΥ,"

ΤΟΥ κ. ΣΩΚΡ. ΚΑΡΑΝΤΙΝΟΥ

Την περασμένη εβδομάδα στο θέατρο της Μαρίκας Κοτοπούλη ανεβράστηκε το έργο του Ούγγρου δραματικού συγγραφέα Φράντς Χέρτσεκ: «Η Μπλε Άλεπού». Ένα ανάλαφρο, χαριτωμένο σκηνικό παιγνίδι με πνευματώδη διάλογο, πού, όσο κι' αν δεν είναι ξένο προς μία δραματική παρατήρηση και ψυχολογία, δεν έχει την αξίωση, ούτε το ύφος ενός βαρύ δραματικού περιεχόμενου. Οι δραματικές του συγκρούσεις — καθόλου δραματικές ωστόσο — γίνονται στην επιφάνεια ενός παιγνιδιάρικου διλόγου, κι' απ' την αρχή ως το τέλος, θυμώ, νάζια, κομώματα, κλάμματα, απάτες, άλλες κωμικών καταστάσεων κλπ. γίνονται παιγνιδίζοντας. Τέτοιος είναι, νομίζω, ο χαρακτήρας του έργου. Ο Άργυρόπουλος πού είναι καλά το μετάφρασε, είναι — όπως ξέρουμε από όλη του τη δουλειά — μπασμένος ολότελα στο νόημα και ξεχωρίζει καλά τον χαρακτήρα τέτοιων έργων. Κι' αν το ανέβαζε αυτός θα ήξερε να δώσει στην έρμηνεία το ύφος πού θα ταιρίαζε και — τηρουμένων των αναλογιών — ως προς το θία-

σο — θα μπορούσε να κάνει μια καλή κι' ευχάριστη παράσταση. Από το θίασο Μαρίκας Κοτοπούλη ο χαρακτήρας του έργου δεν κατανοήθηκε. Όλοι οι ήθοιοι πού το έρμήνευσαν έπληραν στά σοβαρά παιγνίδια πού δεν μπορούσαν ν' ανθέξουν το βάρος. Κι' έπαρουσιάστηκαν με σοβαροφάνεια πράγματα προφανώς — όπως νομίζω — ανάλαφρα. Σ' αυτή την αντίνομια προστέθηκε και το γαώδες εκείνο, μουντό, χτιστό, κλειστό κι' άμπαρωτό γωνιακό σαλόνι με τις μεγάλες πόρτες, τα παράθυρα, τα φουρούσια, τα πρεβάκια και τις σκάλες — και δεν κρίνω καθόλου έδω την καλλιτεχνική του αξία, — πού αντί να περιμαζέψει την προσοχή μας και να μάς συγκεντρώσει στην παρακολούθηση του διάλογου, διάλυε τα πάντα και μάλιστα χωρίς λόγο. Γιατί ούτε πολλά πρόσωπα παίζανε ούτε η δράση άπαιτούσε μεγάλη κίνηση για να δικαιολογηθεί τόση άπεριόριστη ευρυχωρία.

Μέσα σ' αυτά όλα κι' η έρμηνεία των ήθοιοιών δύσκολά θα μπορούσε να ξεχωρίσει και να

δώσει αυτή ένα μέρος της αισθητικής γαρίας πού περιμένει το κοινό από το θέατρο.

Άλλά και η πρόθεση έλλειψε. Δυστυχώς κι' έδω επικράτησε η άδιαφορία — πού την ονομάζουμε «άπλότητα» και «φυσικότητα» — πού χαρακτήριζε το θέατρό μας, όταν δίνουμε έργα μοντέρνα, δηλ. σύγχρονα. Οι ήθοιοι λένε απλώς τα λόγια τους. Μόνο αυτό. Έτσι, στην παράσταση της «Μπλε Άλεπούς», ούτε ο τύπος του ψευτογόνι ύπογραμμίστηκε και υποδηλώθη, ούτε το φίλου, ούτε το καθηγητή, ούτε κι' αυτής της ήρωίδας πού άλλωστε δε βρίσκω νάτανε ρόλος ξεχωριστά ταιριαστός για την κυρία Κοτοπούλη. Προσπαθήσαμε σ' όλους να δοίμε τους ειδικούς χαρακτήρες του συγγραφέα με τη δική τους ψυχοσύνθεση και τη δική τους έκδήλωση και δε συναντήσαμε παρά τους γνωστούς μας κυρίους πού είναι ήθοιοι του «Ρέξ».

Έτσι, νομίζω, πώς η πρεμιέρα της περασμένης εβδομάδας δε μπορεί να λογαριαστεί σαν μία έπιτυχία του θιάσου.

ΣΩΚΡ. ΚΑΡΑΝΤΙΝΟΣ